

בעולם הבא, ולא תתייחס מהנתקם מפניו מהרה על החטא ההוא. ח. עורכי הדין הם אנשים שלומדים הטענות והדין, עד שיבתו בקיאים בני אדם בדיןיהם. שהם מhabרים שאלוות ותשובות: כשיאמר הבן

בנה, ענה כן; וכשיטען בעל

בדין בנה, תהיה תשוכתך

בנה. כאלו הם עורכנים בדין

בקה. פועלם עורך הדין לפניהם. וכן

עורכו הדין לערכיהם. כאלו

והזהירם מהדמותם להם.

ווצה לו אמר: למלך אחד מבני הדין טענה

שתחווילתו, ויאמר לו אמר לך, או יתבחש על

דרךך וזכה. ואף על פי שיבע בו שהוא העשוק,

ושחboro טוען עליו שקר, לפי מה שהוא חושב

באמת, עם כל זה אין מטר לו שלימדריו טענה

שחתצילהו וחותצילהו כלל.

ח יהודה בן טبאי ושםעון בן שטח קבלו מהם. יהודה בן טבאי אמר:

בנ שטח קבלו מהם. יהודה בן טבאי אמר:

בנ טבאי אמר: אל תעש

עצמך בעורכי הדין,

פיכך? אם באו שניים לפניה לדין, וטענו טענותם, כשהתברר הדין להיכן הוא נוטה – אל תלגה לייחיד את דין, לומר לו: אחיך הדין! אלא לשנייהם בימדفتح להן את הדין, לחייב את כתיב ולזכות את הופאי. ולא מעשה עצמן בערבותם של כותמים, שלהם מנגנון לנגולות הדין לייחיד, מפני

רואה לו אמר: למלך אחד מבני הדין טענה שתחווילתו, ויאמר לו אמר לך, או יתבחש על דרךך וזכה. ואף על פי שיבע בו שהוא העשוק, ושחboro טוען עליו שקר, לפי מה שהוא חושב באמת, עם כל זה אין מטר לו שלימדריו טענה שחתצילהו וחותצילהו כלל.

רבינו יונה

עוזנו עוזר בשלוחה והשעה משתקת לו, אתחבר אליו, (אם) [וכי] יעבר מזו לטווב אתרחיק מפנו! ולא תוכל, כי לא תדע מה ילד יום, וברגע יבוא אידו ותלקה עמו, אשר הכל לנפל, הוא וכל אוחביו יפלgo. גם אל אמר: אראה לו אהבה לפנים ולא אהבנו בלב! כי גם זה רע בלבך, שמתהנו, והוא חטאה גדולה להונין הרשעים בעולם הבה. ועל ענן זה אמר שלמה המלך, עליו השלום (משל כי, כא-ככ): "ירא את ה' בני קמלה", עם שונים אל תחערב; כי פהאום יקום איקם ופיד שניהם מי יודע" – פרוש: ספק יראת השם ליראת המלך בשר זעם, למثل [מענן] יראת הגוף הנראהית לעין כל ליראת הנפש הנעלמת, ואמר: כאמור אטה רואה כי המלך שונא לכל אוחב-שונאו, וכי יפקד עליו רעה וישאל: איזהו אשר מלאו לבו לאחוב את שונא המלך! ויעשה שונאו, וכי יפקד עליו רעה וישאל: איזהו אשר מלאו לבו לאחוב את שונא המלך! – בון הקדוש-ברוך-הוא יתעלה עשרה לכל המתערב עם (הרשעים) לו כאמור עשה לשונאו – בון הקדוש-ברוך-הוא יתעלה עשרה לכל המתערב עם (הרשעים) [השוגנים], כלומר: המשנים התנוח והמצות, כי מלה שונאים [השוגנים] היא יוצאת, כמו: "אמרי דברי לא ישנו" (איוב כת, כב); וכי אמר הרשעים (השוגנים) ילקו במעשים, גם מבקרים יאספו עמם, [שנאמר] (דה-ייב יט, ב): "הברשע לעזר ולשנאי ה' תאקב וקזאת יהיה עליכן גצר". כי פהאום יקום איקם – שלא אמר: אתחערב עמו עטה, וכי תבוא אליו הרעה אתרחיק מפנו! כי שונאים יבא אידו ולא תוכל להיפלט על נפשך. ופיד שניהם מי יודע – וואה לו אמר: פיד (שניהם) שונא המלך ופид שונא הקדוש-ברוך-הוא יתעללה, מי יודע מתי יבוא להם איקם, שאין אדם יכול להזהר, להתחערב עמם ולהציל נפשו:

ח. יהודה בן טבאי ושםעון בן שטח קבלו מהם. מיהו שבע בן פרחיה וממנאי הארץ: יהודה בן טבאי אמר: אל תעש עצמן בעורכי הדין. לא דבר בכך למי שמלמד טענות של שקר לחברו ולטעת בדין, כי כזה רשות גמור הוא, ולא הארץ לומר שאין לאדם לעשות כן, כי

"הן
צחות
זרבי
בעל
זופה
וכותה
תנן:
גנין.
את
ברים
ויכם.
יהם,
גלה
אלא
חיב
אות
פנוי

נו!
וכל
בק
ליו
דם
את
כל
שה
ים)
לא
זפו
כבי
כבי
ים)

כו
של
כבי

Pg 3 רשיי פרוטוי אבות פרק ראשון הראשונים יג

השחר. ומר רב יהודה גאון זיל פרש בענין קרובתו הרבה רבי יוחנן, دائم קמה דלהי מסדר אלא בעינא מנה למסיק לי דין, דתהי לי את לה למטען קמי כי דין, והנה מסדר לה, בית דין; אלא בעינא קמך: היכי דין דהאי משום שנאמר ישעה נח, ז: "ומבשך לא תחעלם". והדור בה קלא מסדר לה, משום דתניין: ואל מעש עצמן בערבי הניין.**) יהיו בעיניך ברשעים. שלא מחשב בלבך: זה חשב הו, ולא קיה מרביר שקר. אלא יהיו בעיניך שניהם שוקלים כאחד. שם אתה עושה כן, לא תוכל לראות חובה לאותו שהוא לשוב בלבך. שקבלו עליהם את הדין. ט. שמעון בן שטח אומר: הוי מרבה לחקר את העדים, והוי עצמן באויהם ומסדרין הטענות למי לא מחשב בלבך לומר דבשקר נשבע. ואפלו לקרובו. והוא ואמרו רבן: אל תעש הדין, ונתחייב שבואה מי שנתחיב, ונשבע והליך

וכשיהיו בעלי דין
עומדים לפניה יהיו בעיניך
ברשעים ובשנפטרים
מלפנים יהיו בעיניך
בזאת, לשקבלו עליהם
את הדין. ט. שמעון בן
שטח אומר: הוי מרבה
לחקר את העדים, והוי
עצמן בערבי הניין –
שם בא לך אדם אחד
וישאל עזה ממך: היאך
יכול לטען על חברו? אל
תאמר לו שום עזה, למד
אותו לטען על חברו.

ריבינו יונה

ערבה גדולה היא, אבל פרושו: שאפלו אם לא ילמדנו שקר, אלא שמסדר לו טענותיו וועוך לפנוי את הניין ומגלה ליחיד דין, שאין ראוי לעשות כן, כי יחשדוו וירבו עליו רע, וכשהיא מעשה דרבי יוחנן במשפט בתבוחות (דף נב, ב), דמקרה סבר "ומבשך לא תחעלם" (ישעה נח, ז), ולבסוף סבר אכם חשוב שני: וכשיהיו בעלי הדין עומדים לפניה יהיו בעיניך ברשעים. שלא יטה לבך אל אחד מהם ולא מחשב כי הוא האזכיר בדין, שאם כן, לעולם לא תדונן הדין לאמתו, כי שרירות לפקעם זה ולא תוכל לראות לו חובה; אך ככלו שניהם רשעים בדין ותוונאים שקר בדין ייה בעיניך, ולא יהיה לך מטה עד שתוציאו הcker לאור ומסיק הדין על נכון: ובשנפטרין מלפנים יהיו בעיניך בצדיקום, שקבלו עליהם את הדין. זאת היא מחת חסידות: אחר שאותה יידע שהאחד טוען שקר, אל יהיה בעיניך לעולם בחזקת שקרנו ובעל-דין קשה, כי אין אתה ראויה לחשדו, שכבר קיבל עליו את הדין ויצא מבית-דין חיב, ויש לחשב שכבר עשה תשובה ואין:

דעתו לעשות כן כל ימיו:

ט. שמעון בן שטח אומר: הוי מרבה לחקר את העדים. לעשות [בhem] דרישת ותקינה הרבה

*) כאשר בא לפניה איש אחר, ואומר לך: אני מבקש מך שתשפט לי דין ומהיה לי מקום בית דין; אלא בקשי לפניך: איך דין בתבעה זו וטענה שיש לי על חבר – אסור לומר לו כלום מהדין, ולהראות לו כלום מהדין.

**) קרובתו של רבבי יוחנן קיתה באה לפניו שיסדר לה טענותה בפני בית דין, והוא היה מסדר לה. ולאמר מבחן

חומר בו, משום שנינו: ואל תעש עצמן בערבי הניין.

(ז) וממה שאלמך נזהה מכם וגכו שוטכון כו', ה' צה
מטביחים געומס לנפי קרוינס, הילע ענ' וו' דמנגן
לענן דון לאמל לו טאהך קע כלוי זה כללו בס מועניש פסי
קרויניס. ס"ג. ועהוויטס: (ח) ולע' אלמך חהט טוונן קע,
הילע כו' לאט לאט שטמיאטו טקה לטעות מעטה כהא כהא גנוי.

טבנוטה ונכפער, אף מוחלט לפקול נכפער: ט והו
זהירות בדבריך. אבל ייחול לךין צמהך ורק כיה מעטה, אז, אם תיטה פודכל לך סיס פלוני זכהי, ומוחך
לזכיריו לו מיל נומד וכלה צלה קיים: ו שמעיה ואבטליזון. גלי זווק סיינט (אלו), ומפני
כניו כל קינמייך בס. וקמעתי שמאפי שסיס הפטליזון לך בית דין נקלע נכס זה, פפיו זכו לח' לקטע ס. כי טלית
בלזון חלמי קטען, כמו מהל כי יויתרן כד סוייך טליה [מניגת הא], כסיטי קען. ליתו טליה וטלית[ע]זימות קו.].
יעצמו קטען וקטען. אף כלון מפטליזון הניון כל ימומייס קטנים: אהוב את המלאכה. הפלו יט לו זמא
לפקולנסק (בז), חייך לעזוק במלחה, שפכטלס מצעה לוו שטמוס [כחוזות בט]: ושנא את הרבענות. וכן
ההמאל מוד נדול היי וגענו לי לעזוק במלחה, דהמאל לייך לא נלב כהנה [פקחים קו.]. פצוט נכלח בזוקה
וועל הגלח, וכן חמיה כהנה מהג, נכלח כהנה, וקיעו כי מלחה. פיקות מהר, וקען להם קליגום, סמליק
מלנונג מילס על קינוך, קילגנום מוקחת מה געליה: ואל תחוודע לרשות. כדי ליטול לגנות על ז'ה. כי
כמי, אל מחודע לנטות, אלה יעכיזון על דעת קונה, כמו צליעט לדוחה קהלומי. לבסוף, סכלס קלוייך
רכות, מפי סכלס ז'וס לטמות כלהוגה: **יא** הזהרנו בדבריכם. אלה גינימו מוקס לטמות לדבלים:
שמא תחובו חותכת גלוות. כלומר, העיפ' צמקוס פלאחס צו אין פס מיניס, יט נמות צמיה יגולס כתעת
וחממיינזו גלות וחנלו למקוס ציט צס הנטיס קמלוחיס פיס חותכה צלה קאלאה, וקס כינוי למים פלטיס (כדו),
וינכינו מהן דצליכס דצליכס קהינס בגוניים ויתחו פהלייניס קהיליס מהוות זכליס דגלי מינום
וימוטו בפונס: ונמצא שם שמיים מתחל. 55. צפהרו לחון דעוז נטלה נטולס. כמו מילס למוניגינוק היה
קוינו פס גזוק וכייחוק תלמידיו מוחלט לסס אל מס' עטנערס קמאנטס לה סרגן פל מינס לפקול
פרכ (גונזיאנו)